

Я ніби вийшов із полону

Микола Руденко

Я ніби вийшов із полону,
В якому змалку виростав.
Уже не гнусь, не б'ю поклони —
Немов царем учора став.

Є вірні піддані у мене —
Берізка, срібна ковила.
Сосна гілля вічнозелене,
Немов царівна, підвела.

Яка журба мені від того,
Що знов лягла недобра тінь?
Я стільки розпізнав святого
Серед зелених володінь!

Порозганяю лжепророків,
Мов круків, що товчуть сосну.
Нехай хоча б на схилі років
Без них розковано зітхну.

Це ви, годовані, зловісні,
Чорніші, ніж підземний світ,
Закутий дух моєї пісні
Довбали стільки зим і літ!

І як не дивно, я вам вірив.
Та не кінчилось те добром:
Дрібним наперстком правду мірив,
Казенність — кованим відром.

Літа — немов краплини в ситі:
Затримать не силкуй, дарма...
Кружляйте, круки чорні, ситі,—
Тепер для мене вас нема!